

SAGOLIKA SVERIGE

#3

av Peter Wennblad

Den sanna berättelsen om
två riksdagsmän i snorkel

JULAFTON OCH TRETTONDAGEN är de stora julhögtiderna i Mexiko; mellan *Noche Buena* och *Día de los Reyes* är många mexikaner hellediga och umgås med familj och vänner.

Mitt i detta firande, den 27 december 2004, landade Michael och Christin Hagberg, äkta makar och tillika riksdagsledamöter för socialdemokraterna, på Mexiko Citys internationella flygplats. En månad tidigare hade paret beviljats 41 500 kronor i bidrag av riksdagsstyrelsen för "enskild utrikes studieresa". I ansökan förklarade makarna att de bland annat ämnade "studera samhällsutvecklingen i Mexiko" och "studera miljöfrågor".

Under de 20 dagarnas bortavaro i ett julledigt Mexiko var tiden inte knap-

pare, och politiker- och företagaträffarna inte fler, än att Hagbergs hann se annat än konferensbord och overheadpresentationer. Tjurfäktning, till exempel.

"De tjuvar som var med den här dagen vägrade alla ca 500 kg och var 4 år gamla. Den [sic!] springer runt på arenan och stängas lite mot planken och dem [sic!] som står med sina cerise färgade [sic!] mantlar. Efter en stund kommer två

stycken in på arenan, ridande på varsin häst", skriver paret med något oklar syftning i sin reseberättelse som i april förra året lämnades in till riksdagsstyrelsen.

EFTER ATT HA besökt en mayaby i djungeln och matat alligatorer i Punta Surs nationalpark gav sig makarna Hagberg ut till havs för att studera miljöfrågor på nära håll.

"Vi hyrde snorklar m.m [sic!] en dag och gav oss ut och tittade på korallrevet och dess invånare. Fantastiskt är ordet. Man fick se massor av olika fiskar bland annat såg vi bläckfiskar och en rocka." Huruvida ledamoten i riksdagens miljö- och jordbruksutskott Christin Hagberg hoppades få politisk nytta av

denna maritima djupdykning i miljöfrågan berättar inte reseberättelsen, men eftersom det var själva syftet med studieresan får man förstås anta att det just var utskottsarbetet fru Hagberg hade i åtanke när hon drog på sig baddräkten.

PÅ DET HELA taget var vistelsen i Mexiko synnerligen lyckad. "Resan var mycket intressant och lärorikt [sic!]. Deras kultur och historia är mycket intressant och den visar sig på många sätt och överallt", sammanfattade Michael och Christin sina intryck i reseberättelsen. Och sannolikt blev inte jullovets mindre lyckat av att paret tillsammans – utöver resebidraget på 41 500 kronor – kunde kvittera ut 16 560 kronor i traktamenten efter hemkomsten. ☞

LÄGENHET UTHYRES

Till behövande, helst en vit man från Halland

av Karin Olsson, journalist

JAG SATTE IN en annons häromveckan för att hyra ut min lägenhet. Annonsen kostade åttio kronor. Fyra minuter senare kom första samtalet.

Inom några timmar skulle det bli närmare fyrtio.

[17:10] Man söker lägenhet till sin asylsökande vän. Socialen betalar allt, säger han.

[18:20] Utländsk läkare som arbetar på Malmös allmänna sjukhus hör av sig. Talar mycket bra svenska, men låter trött,

så trött. Hon har arbetstillstånd till hösten. Vill stanna längre.

[20:30] Kinesisk ingenjör, delvis utbildad i Sverige, behöver någonstans att bo. Hon har inte kunnat träffa sin pojkvän i enrum på månader.

[03:31] Sms från arbetslös tjej i tjuugoårsåldern. Arbetsförmedlingen "håller på att ordna en praktikplats" till henne, hos en tatuering på Nobeltorget.

ALLA TILLHÖR DE grupper som har svårt att komma in i det svenska, etablerade samhället: ungdomar, gästarbetare, invandrare.

Som alla vet betyder fördomar i kombination med utestängande mekanismer på bland annat arbets- och bostadsmarknaden att talang, ambition och arbetsvilja går till spillo varje dag.

Det ger ett däst samhälle utan dynamik.

Så vill inte vi liberaler bygga världen.

I *Svenska akademiens ordlista* står det såhär: *Liberal* [a'l]: *fri, ädel, hederlig, frikostig, hygglig, generös, human, fördomsfri, förstående.*

DAGEN EFTER FÅR jag ett mejl, formulerat på ett artigt, nästan gammaldags sätt: "Bästa Karin Olsson". Det är från en gift familjefar i 60-årsåldern. Från Halland, ekonom. Under ett halvår ska han arbeta på ett projekt i Malmö och skulle tycka det var skönt att ha någonstans att sova över ibland. Han fick lägenheten. ☞

MAMMA, PAPPA, BABARN

Höger och vänster förenas i sin
längtan efter Celesteville

av Johannes Forssberg, bloggare på *politruck.se*

DE HÖGERKRISTNA ÄR inte längre ensamma om att ha en andlig position i politiken. Mammavänstern är en tveklös *shooting star* på politikens existentiella horisont. På landets kultursidor går vänstermorsorna på jakt efter livets mening.

Gruppernas gemensamma politiska slutsats är att det moderna samhället lever på barnens bekostnad. För högerkristna löses detta om mammorna återvänder hem, medan mammavänstern vill att både mor och far ska sluta jobba.

Det finns också en viss kulturell samsyn. Katarina Bjärvall, mammavänsterstjärna efter boken *Vill ha mer – Om barn, föräldrar och konsumtion* (Ordfront, 2006), tycker att hela familjen ska leka charader i stället för att se *Let's Dance*. Inte heller högerkristna brukar vara fans av tv-underhållning.

Men en annan värld är möjlig – i bilderböckerna. I Celesteville närmare bestämt. Jag tror Katarina Bjärvall, Nina Björk och Alf Svensson skulle älska den staden lika mycket som jag gör.

DÅR KUTTRAR kung Babar och drottning Celeste i sitt residens. Deras barn kommer aldrig att lämna hemmet, för de har slutat att åldras. Och den besvärliga produktionen är ingen stor sak. Man jobbar varken åtta eller sex timmar om dagen, utan tre – resten av tiden är mamma, pappa och barn samlade, företrädesvis på operan. Någon anledning till konsumtionshysteri finns inte då böckernas upphovsman, modetecknaren Jean de Brunhoff, har svidat invånarna både smakfullt och exklusivt.

Det enda orosmolnet på Celestevilles klara himmel är grannlandet där noshörningarna bor. De är klumpiga och ytterst smaklösa girigbukar, utan tillstymmelse till *family values*. Men Babar vinner alltid över barbakungen Rataxes, och Celesteville är alltjämt en plats präglad av familjelycka och skönhet.

LÄNGTAN EFTER URSPRUNGLIGHET och mening är en känsla lika gammal som civilisationen. Och den har alltid varit lika värdelös att bygga politik av. Så till skillnad från mammavänstern låter jag mina egna önsknings om att aldrig jobba och att slippa exponeras för fulkultur stanna i Celesteville. ☞

